

Arrest

nr. 111 533 van 9 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. CAMARA en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 3 maart 1975 te Zabzugu. U bent van Konkomba origine en u bent christen. U bent opgegroeid in uw geboortestad en doorliep er tevens de lagere school. Uw vader overleed toen u nog erg jong was. U diende uw middelbare school stop te zetten na het derde jaar in 1993 omdat uw familie niet over de nodige financiële middelen beschikte. Kort hierna begon u een eigen handel waarbij u kledij verkocht op verschillende plaatsen in Ghana. Daarnaast hielp u tevens de familie van uw moeder die aan landbouw deed. Op die manier kon u voldoende geld verdienen om uw familie te onderhouden. Begin 2011 begon u een relatie met (F.R.). U wilde graag huwen met haar maar u ontbeerde de nodige financiële middelen en de ouders van uw vriendin waren ook geen voorstander van een huwelijk tussen jullie beiden. In juli 2012 leerde u in een

bar in Tamale een zekere (F.) kennen die een gekend en welstellend zakenman bleek te zijn die vaak in het buitenland vertoefde. Jullie raakten bevriend en (F.) was zelfs bereid om u financieel te ondersteunen. U en uw vriendin hadden immers steeds meer problemen en ruzieden vaak over geldzaken. In oktober 2012 vertelde (F.) u dat hij homoseksueel was, en hij vroeg aan u of u geen relatie met hem wilde beginnen. Jullie begonnen ook effectief een relatie en u besloot in december 2012 om een einde te stellen aan de relatie met uw vriendin die bijna twee jaar had stand gehouden. Eind november 2012 werden u en (F.) echter betrapt toen jullie seks hadden in een openbare badplaats. Jullie konden ontsnappen maar de persoon die jullie betrapt had was een kennis van uw vriendin en bracht uw vriendin dan ook op de hoogte van wat er gebeurd was. Nadat u een einde gesteld had aan jullie relatie, wou uw vriendin weten of u daadwerkelijk een homoseksuele relatie was begonnen met (F.) en trok ze op onderzoek uit. Midden januari 2013 betrapte uw vriendin u en (F.) in de kamer van (F.) terwijl jullie seks hadden. Ze begon te roepen en liep weg. U rende achter haar aan en jullie raakten in een gevecht verwickeld. Omstaanders konden jullie kalmeren maar uw vriendin besloot om toch klacht tegen u neer te leggen bij de Ghanese politie omwille van uw homoseksuele geaardheid, omwille van uw aanval op haar persoon en omwille van drugshandel waarin u betrokken zou zijn geweest. Dit laatste betrof echter een valse beschuldiging van uw vriendin. Op 21 januari 2013 werd u aangehouden door de politie in Tamale en overgebracht naar het lokale politiekantoor waar u werd opgesloten in een cel. U vernam er dat u op 26 januari 2013 voor de rechtbank in Tamale zou verschijnen. Tijdens de nacht van 25 januari 2013 verscheen (F.) plots in het politiekantoor om u uit de cel te halen en u vervolgens onder te brengen in het dorp Sefwi waar u gedurende twaalf dagen zou verblijven. Ondertussen regelde (F.) uw vlucht uit Ghana. Op 6 februari 2013 trok u samen met (F.) naar Accra vanwaar jullie samen het vliegtuig richting België namen alwaar u asiel aanvraag bij de bevoegde asielinstantie op 7 februari 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u vreest opnieuw opgepakt te worden door de Ghanese autoriteiten omwille van uw homoseksuele geaardheid en omwille van een aanval van uw persoon op uw ex-vriendin (zie gehoorverslag CGVS, dd.11 april 2013, p.4-5). Volgende opmerkingen dienen echter gemaakt te worden wat betreft het door u aangehaalde asielrelaas.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst erg vaag zijn en bovendien niet erg consistent. Zo kan ten eerste aangehaald worden dat u tijdens uw gehoor voor de **Dienst Vreemdelingenzaken** hoegenaamd **niets vermeldde** over uw vermeende **homoseksuele geaardheid** als reden van uw vlucht uit Ghana en als motief voor uw asielaanvraag in België. Tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u enkel dat u problemen had met uw vriendin en dat u haar met de dood bedreigd zou hebben waarop zij klacht tegen u neergelegd zou hebben en waarop u aangehouden zou zijn; u verklaart verder enkel dat u vreest in de gevangenis te belanden in Ghana omdat u iemand bedreigd had (zie vragenlijst CGVS, dd. 7 februari 2013, p.4, zie administratief dossier). U voegt er tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken vervolgens nog aan toe dat u vals beschuldigd werd betrokken te zijn geweest in drugshandel, maar van een homoseksuele geaardheid als reden van uw beweerde arrestatie in uw land van herkomst is helemaal niets terug te vinden in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, dd. 7 februari 2013, p.4, zie administratief dossier). Redelijkerwijze mag toch verwacht worden dat u een dergelijk essentieel en cruciaal element uit uw asielrelaas zou vermelden voor de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer gepeild wordt naar uw asielmotieven en naar de redenen waarom u uw land van herkomst ontvlucht bent. De vaststelling dat u dit nagelaten heeft te vermelden voor de Dienst Vreemdelingenzaken doet dan ook de eerste ernstige vragen rijzen betreffende uw beweerde homoseksuele geaardheid als oorzaak van uw problemen in uw land van herkomst.

De twijfels betreffende uw vermeende homoseksuele geaardheid worden bovendien versterkt en bevestigd door uw niet overtuigende verklaringen hieromtrent zoals verder uitgebreid besproken zal worden.

Verder zijn uw verklaringen wat betreft de door u vermelde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst voor het CGVS eveneens niet overtuigend te noemen. Zo verklaart u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u en uw vriend (F.) tot tweemaal toe betrapt zouden zijn; een eerste maal, volgens uw verklaringen, zouden jullie zijn betrapt op een openbare badplaats, nadat jullie de deur niet hadden gesloten, door een werknemer terwijl jullie seks hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Hierbij kan ten eerste opgemerkt worden dat het erg opmerkelijk is en niet overtuigend overkomt dat

jullie zulk risicovol gedrag zouden stellen in een homofobe omgeving zoals u ze zelf beschrijft tijdens het gehoor voor het CGVS. Het beweerde gestelde gedrag door u en uw vermeende vriend (F.) op een betalende 'openbare' badplaats waar jullie niet de nodige voorzorgsmaatregelen zouden hebben getroffen – u verklaart immers dat een werknemer zomaar kon binnenvallen omdat jullie de deur niet op slot zouden hebben gedaan – komt niet geloofwaardig over in het licht van de door u beschreven taboesfeer die rond homoseksualiteit heerst in uw land van herkomst. Bovendien is het vreemd te noemen dat jullie reeds in november 2012 betrappt zouden zijn en dat u slechts problemen met de Ghanese autoriteiten zou hebben gekend op 21 januari 2013 zoals u verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). In deze is het overigens eveneens vreemd te noemen dat enkel u problemen zou hebben gekend met de lokale autoriteiten en dat uw vriend (F.), toch ook betrokken bij het 'incident' in de openbare badplaats, hoegenaamd geen problemen zou hebben gekend met de Ghanese autoriteiten. Verder is het des te opmerkelijker te noemen dat jullie ogenschijnlijk ondanks een eerste betrapping in november 2012 door een derde persoon dergelijk risicovol gedrag zouden hebben voortgezet aangezien u aangeeft een tweede maal te zijn betrappt samen met (F.) door uw vriendin in een kamer waarvan u nogmaals de deur niet op slot zou hebben gedaan, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Dergelijk volgehouden risicovol gedrag komt niet geloofwaardig over in de Ghanese context aangaande homoseksualiteit. Verder zijn uw verklaringen over uw beweerde korte detentieperiode en dan vooral over uw vermeende ontsnapping hoegenaamd niet overtuigend te noemen. Zo verklaart u voor het CGVS dat u op 21 januari 2013 zou zijn opgepakt en dat u zou zijn opgesloten in een politiecel in Tamale tot 25 januari 2013 (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Tijdens het gehoor wordt u gevraagd wat er dan gebeurde tijdens uw korte periode van detentie waarop u antwoordt dat u gewoon in de cel was en dat (F.) op de 25ste januari naar de cel kwam en u er uit haalde (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd hoe hij erin geslaagd was u vrij te krijgen, moet u echter het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd of hij u dit dan niet verteld had, antwoordt u van niet en geeft u verder aan dat hij misschien geld zou hebben betaald (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Het komt hierbij echter hoegenaamd niet overtuigend over dat u niet op de hoogte zou zijn op welke manier (F.) u zou hebben vrij gekregen zeker in het licht van jullie beweerde homoseksuele relatie. Het is immers al bijzonder vreemd dat (F.) zelf geen problemen zou hebben gekend met de autoriteiten, en u wel, aangezien jullie beiden toch tot twee maal toe betrappt zouden zijn geweest, zodat het des te opmerkelijker genoemd kan worden dat net hij erin geslaagd zou zijn u uit de cel te krijgen. Verder heeft u geen idee in welk huis u zou zijn ondergebracht na uw beweerde ontsnapping uit de cel en aan wie het huis toebehoorde (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd of u bij de familie van (F.) verbleef, geeft u aan dat u het niet weet omdat u dag en nacht in een kamer zou hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Ook nu geeft u weer weinig overtuigend aan dat (F.) u dit niet verteld zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.14). **Zoals gezegd zijn uw verklaringen betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten bijgevolg niet overtuigend te noemen zodat de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang komt.**

Bovendien slaagt u er verder met name niet in tijdens het gehoor de vermeende oorzaak van uw problemen, zoals u voor het CGVS aanhaalt, uw homoseksuele geaardheid, aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende de ontdekking en beleving van uw homoseksuele geaardheid en uw verklaringen hieromtrent. Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u homoseksueel zou zijn 'geworden' op 1 oktober 2012, de dag dat (F.) u verteld zou hebben dat hij homoseksueel was en dat hij graag een relatie met u wou beginnen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U geeft verder aan vóór deze datum nooit gedacht te hebben dat u homoseksueel kon zijn aangezien u een relatie had met een vrouw (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Later tijdens het gehoor geeft u zelfs uitdrukkelijk aan dat u voor de bekentenis van (F.) niet homoseksueel was en dat u een vriendin had (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Er kunnen bijgevolg reeds enkele vragen gesteld worden betreffende uw beweerde plotselinge inzicht aangaande uw seksuele geaardheid op wat latere leeftijd, maar het is vooral uw beweerde reactie op het vermeende voorstel van (F.) die niet overtuigend overkomt in de Ghanese context aangaande homoseksualiteit. Wanneer u immers gevraagd wordt tijdens het gehoor hoe u reageerde op het voorstel van (F.) op 1 oktober 2012, geeft u eenvoudigweg aan dat hij zei dat u het gewoon moest proberen, en dat u het deed zonder na te denken (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Het komt niet erg overtuigend over dat u zich hoegenaamd geen vragen zou hebben gesteld op het moment dat (F.) u een dergelijk expliciet voorstel zou hebben gedaan rekening houdend met de taboesfeer die rond homoseksualiteit heerst in uw land van herkomst. Bovendien wordt u later tijdens het gehoor eveneens gevraagd wanneer of op welk moment u dan zeker wist dat u zich aangetrokken voelde tot mannen en niet tot vrouwen waarop u antwoordt dat het sinds die eerste oktober 2012 was (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd wat u voelde op dat moment en of het niet moeilijk te aanvaarden was dat u homoseksuele gevoelens had, aangezien u toch in een omgeving leefde waar homoseksualiteit niet wordt getolereerd, verklaart u

eenvoudigweg dat u het wou proberen, dat u ervan hield, en u gewoon blij was dat uw problemen achter de rug waren (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Nadien wordt u eveneens gevraagd of het niet moeilijk was om uw katholieke geloof te verzoenen met uw homoseksuele geaardheid waarop u antwoordt van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Later tijdens het gehoor voor het CGVS worden u nogmaals enkele vragen gesteld of het al dan niet moeilijk was uw homoseksuele geaardheid te aanvaarden waarop u antwoordt dat het niet moeilijk was, dat u het niet kende, en dat u het gedaan heeft omdat uw vriend u had geholpen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Deze antwoorden van uw persoon tijdens het gehoor kunnen als merkwaardig beschouwd worden in het licht van de taboesfeer die rond homoseksualiteit heerst in uw land van herkomst zoals u zelf ook aangeeft tijdens het gehoor. Nergens tijdens het gehoor maakt u gewag van gevoelens van twijfel of angst tijdens de beweerde plotse ontdekking van uw homoseksuele geaardheid op 1 oktober 2012 terwijl u toch in een omgeving leefde waar men er een erg negatieve houding op nahield ten opzichte van homoseksualiteit. Uw verklaringen betreffende de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid komen bijgevolg hoegenaamd niet doorleefd en niet overtuigend over.

Verder kunnen er eveneens enkele vragen gesteld worden betreffende uw beweerde homoseksuele relatie met uw vriend (F.). Het is vooreerst vreemd te noemen zoals gezegd dat u zonder al te veel nadenken een relatie met deze man zou zijn aangegaan begin oktober 2012, en dat u niet kan aangeven op welke manier hij u zou hebben vrij gekregen uit de politiecel in Tamale (zie supra). Het is echter vooral bevreemdend dat (F.) samen met u Ghana zou hebben verlaten, en dat hij samen met u naar België zou zijn gekomen, maar dat u nadien hoegenaamd geen contact met hem zou hebben gehad sinds uw asielaanvraag in België. U verklaart immers tijdens het gehoor voor het CGVS dat u niet weet waar (F.) is, en dat hij een zakenman is, en dat u niet weet waar hij nu is (zie gehoorverslag CGVS, p.4). In het licht van uw beweerde homoseksuele relatie met deze man is het erg opmerkelijk te noemen dat u hoegenaamd niet weet waar uw beweerde vriend zou zijn en dat u niet op de hoogte bent van wat er met hem gebeurd zou zijn na jullie aankomst in België. Redelijkerwijze mag toch verwacht worden – indien jullie daadwerkelijk een relatie zouden hebben gehad – dat jullie op zijn minst contact zouden zijn blijven houden na jullie vermeende gezamenlijke aankomst in België wat blijkbaar hoegenaamd niet het geval is. Verder is uw kennis over uw vermeende partner op enkele nochtans essentiële punten beperkt te noemen. Zo weet u niet of de familie van deze persoon al dan niet op de hoogte was van diens homoseksuele geaardheid (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U weet evenmin of (F.) ervoor andere relaties met andere mannen heeft gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of (F.) geen andere homoseksuele vrienden had, antwoordt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.13). **Deze opmerkingen doen op zijn minst enkele vragen rijzen betreffende uw beweerde homoseksuele relatie met (F.) zeker in het licht van de hiervoor reeds gemaakte bemerkingen.**

Verder weet u niet te overtuigen wat betreft de leefwereld van homoseksuelen, noch wat de wetgeving in verband met homoseksualiteit betreft in uw land van herkomst. Zo geeft u tijdens het gehoor aan dat u geen andere homoseksuele mannen kent in uw land van herkomst dan (F.) (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U kent ook geen andere homoseksuele mannen die gelijkaardige problemen als u zouden hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Tijdens het gehoor wordt u eveneens de vraag gesteld op welke manier homoseksuelen elkaar ontmoeten in Ghana waarop u antwoordt dat u denkt dat het via telefoon gaat, maar dat u het in feite niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Verder kent u evenmin enige bars of andere plaatsen waar homoseksuelen elkaar kunnen ontmoeten in uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd hoe homoseksuelen in uw land van herkomst dan van elkaar weten of ze al dan niet homoseksueel zijn, antwoordt u nogmaals weinig overtuigend dat homoseksuelen veel drinken, dat ze naar bars gaan en dat ze dan beginnen praten met anderen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U geeft verder aan dat het in het geheim gebeurt in Ghana maar u kunt niet verder specificeren op welke manier dit dan gebeurt (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U kent evenmin organisaties in Ghana die opkomen voor rechten van holebi's in uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd welke straf u riskeert in uw land van herkomst, geeft u aan dat er een wet is die het verbiedt en dat u een levenslange gevangenisstraf riskeert (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt inderdaad dat er een wet bestaat die homoseksualiteit strafbaar stelt, maar dat de straf die hierop zou kunnen volgen geen levenslange gevangenisstraf betreft maar een gevangenisstraf van 5 tot 25 jaar volgens artikel 104 van het Ghanese strafwetboek (zie landeninformatie, administratief dossier). In het licht van uw beweerde arrestatie omwille van uw beweerde homoseksuele geaardheid in 2013 mag redelijkerwijze toch verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de risico's en mogelijke gevolgen die u zou kunnen lopen in uw land van herkomst ook al rekening houdend met uw verklaring dat u in afwachting van een proces voor de bevoegde rechtbank kon ontsnappen uit de politiecel. Van iemand die beweert zijn land te zijn ontvlucht omwille van zijn seksuele geaardheid, mag toch verwacht worden beter op de hoogte te zijn van de potentiële gevolgen of de mogelijke straffen die

*hij riskeert in zijn land van herkomst. Tot slot geeft u nog aan homoseksuele bars te bezoeken in Brussel sinds uw aankomst in België; u geeft zelfs aan reeds (homoseksuele) 'relaties' te hebben gehad met drie personen in België (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U kan weliswaar de namen van drie personen vermelden tijdens het gehoor voor het CGVS, maar wanneer u enkele vragen worden gesteld omtrent een van deze personen moet u steeds het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Zo wordt u tijdens het gehoor gevraagd over één van deze door u vermelde personen wie deze man is waarbij u in eerste instantie niet verder komt dan te vermelden dat hij een blanke man is (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of u iets meer kan vertellen, geeft u aan dat hij een magere man is (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U geeft aan dat u een relatie met hem had of heeft, maar gevraagd waar hij dan woont, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U weet evenmin hoe oud hij is, en wat voor werk hij doet (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Uw beweerde relatie met deze door u vermelde man lijkt bijgevolg met een korrel zout te moeten worden genomen. **In ieder geval, voorgaande bemerkingen leiden er toe te kunnen stellen dat u in het geheel niet kan overtuigen betreffende uw kennis van het homoseksuele milieu in uw land van herkomst, noch betreffende de mogelijke gevolgen van dergelijk gesteld gedrag.***

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te stellen dat u er niet in slaagt de oorzaak van uw problemen in uw land van herkomst, uw homoseksuele geaardheid, aannemelijk te maken. Ook uw verklaringen betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst, die zouden zijn voortgekomen uit uw beweerde homoseksuele geaardheid en uit de beweerde aanval van uw persoon op uw vriendin, komen niet overtuigend over, zoals hierboven reeds werd besproken, zodat de geloofwaardigheid van deze door u vermelde vervolgingsfeiten eveneens ernstig in het gedrang komen.

U legt tot slot geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas. U legt wel een kopie van uw geboorteakte voor ter bevestiging van uw nationaliteit en identiteit, maar gezien de beperkte bewijswaarde van een dergelijke kopie, kan het CGVS uw identiteit evenmin als bewezen beschouwen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 2, c), artikel 9, eerste lid en artikel 10, eerste lid, b) van de Richtlijn 2004/83/EG, van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Hij stelt als homoseksueel afkomstig te zijn van Ghana en stelt dat homoseksualiteit er strafbaar is. Verder verwijst hij naar de richtlijnen van UNHCR over seksuele geaardheid. Vooroordelen en discriminatie kunnen het moeilijk maken voor holebi's om in hun land van herkomst hun geaardheid te aanvaarden, waardoor het proces van aanvaarding traag kan gaan, "hetgeen het geval is bij verzoeker". Hij had een relatie met een vrouw doch begon eind 2012 een relatie met zijn vriend F.

UNHCR stelt dat kennis over het holebi-milieu nuttig kan zijn bij het bepalen van de geloofwaardigheid doch dat een gebrek aan kennis niet noodzakelijk leidt tot de ongeloofwaardigheid. Het CGVS geeft een puur subjectieve beoordeling van de feiten. Men kan hem niet verwijten dat hij de ontmoetingsplaatsen voor holebi's niet kent, dat hij zich niet inschreef in belangenorganisaties en dat hij deze organisaties niet kent. Waar wordt verwacht actief te zijn in de holebi-scene in België en in het land van herkomst, wordt geen rekening gehouden met de persoonlijke voorkeuren van homoseksuele asielzoekers die zich bijvoorbeeld niet in dit milieu willen begeven. Holebi's moeten zich niet verenigen, moeten niet zichtbaar zijn voor elkaar en moeten zich niet duidelijk identificeren door zich te vereenzelvigen met hun sociale groep. De individuele keuze moet worden gerespecteerd doch het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) doet dit niet. Bepaalde holebi's zullen het nieuws gerelateerd aan holebi's volgen, andere niet. Daarom kan het gebrek aan kennis over het holebi-milieu geen determinerende factor zijn voor de bepaling van de geaardheid.

Volgens verzoeker zullen vele asielzoekers niet kunnen antwoorden op vragen over de bestraffing van de uiting van hun geaardheid, gezien dit “voor de gemiddelde burger” niet evident is. Verzoeker stelt zich de vraag in hoeverre het hebben van deze juridische kennis bijdraagt tot de geaardheid.

Verder krijgt hij de indruk, bij lezing van de bestreden beslissing, dat homoseksuelen in homofobe landen noch in de publieke, noch in de private sfeer uiting kunnen geven aan hun geaardheid omdat zij steeds betrappt kunnen worden. Het uiten van hun geaardheid in het openbaar lijkt volgens het CGVS risicovol. Dit kan inderdaad onvoorzichtig lijken doch verzoeker stelt zich de vraag of deze onvoorzichtigheid aan hem kan worden verweten. Eventuele moeilijkheden tonen net aan dat hij zijn seksuele identiteit niet vrij kan beleven. De dunne lijn tussen het privé- en het openbare leven toont volgens hem aan dat holebi's geen normaal leven kunnen leiden in homofobe landen.

Verzoeker verwijst naar artikel 3 EVRM en naar rechtspraak van het EHRM omtrent de bewijslast inzake dit artikel. Hij stelt bij een terugkeer gevaar te lopen louter op basis van zijn geaardheid. Verweerder houdt hiermee volgens hem geen rekening en schendt bijgevolg de aangehaalde bepalingen.

2.2.1. Verzoeker preciseert niet hoe artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden, zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van een aantal artikelen uit de Richtlijn 2004/83/EG, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.7. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen en des te meer klemt daar hij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Hij bleek, benevens het gegeven dat dit bruin zou zijn geweest, immers geen toelichting te kunnen verstrekken omtrent het paspoort dat voor zijn reis werd gebruikt en wist niet onder welke naam en nationaliteit hij reisde. Evenmin wist hij waar hij een tussenlanding zou hebben gemaakt (administratief dossier, stuk 10, verklaring, nr.35-36).

Verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd doordat hij omtrent zijn vader verklaringen aflegde die niet met zijn bijgebrachte geboorteakte kunnen worden gerijmd. Verzoeker beweerde immers dat zijn vader zou zijn overleden wanneer hij nog jong was (administratief dossier, stuk 4, p.2; stuk 10, nr.12), terwijl uit de neergelegde geboorteakte blijkt dat het verzoekers vader was die op 26 maart 2013 zijn geboorte ging aangeven (administratief dossier, stuk 12: documenten).

Verzoeker baseerde zijn problemen en relaas tijdens het gehoor bij het CGVS op een voorgehouden homoseksuele geaardheid, daar waar hij, wanneer hij de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten, aanving met: *"Het probleem is dat ik homoseksueel ben (...)"*, hij zijn volledige relaas ophing aan deze geaardheid en hij even verder aangaf dat hij werd gearresteerd om verschillende redenen doch dat de ernstigste reden was dat hij homoseksueel was (administratief dossier, stuk 4, p.4-7). De geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging wordt bijgevolg op fundamentele wijze ondermijnd doordat hij bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS nergens enige melding maakte over het feit dat hij homoseksueel zou zijn en deze vermeende geaardheid niet aanhaalde als reden voor zijn vlucht uit Ghana (administratief dossier, stuk 9, p.4). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat verzoeker zijn vermeende geaardheid, nochtans het cruciale element van zijn relaas, in de vragenlijst niet vermeldde, laat niet toe hieraan nog enig geloof te hechten.

In de bestreden beslissing wordt daarenboven met recht gemotiveerd dat verzoeker omtrent de ontdekking en beleving van zijn homoseksualiteit geen geloofwaardige verklaringen aflegde. Waar hij op heden laat uitschijnen dat het proces van aanvaarding van lange duur kan zijn en aangeeft dat dit in zijn geval zo was, dient te worden opgemerkt dat deze uitleg geenszins kan worden gerijmd met zijn eerdere verklaringen, die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat verzoeker stelde van de ene dag op de andere homoseksueel te zijn 'geworden' op 1 oktober 2012, nadat F. hem zou hebben verteld dat deze homoseksueel was en een relatie met hem wilde. Verzoeker had voor deze datum nooit eraan gedacht dat hij homoseksueel kon zijn, had integendeel een relatie met een vrouw en stelde eenduidig dat hij voor de bekentenis van F. niet homoseksueel was. Dat hij

plots tot het inzicht zou komen dat hij homoseksueel was is, te meer daar hij zelf aangeeft dat dit normaal het resultaat is van een (soms langdurig) proces van aanvaarding, niet aannemelijk. Evenmin is het geloofwaardig dat verzoeker, in een homofobe context als de Ghanese, op het voorstel van F., die eenvoudigweg zou hebben gezegd dat hij het moest proberen, zou hebben gereageerd door onmiddellijk hierop in te gaan en dit zonder na te denken en zonder zich vragen te stellen.

Verder blijkt uit de in de bestreden beslissing met reden aangehaalde verklaringen dat verzoeker (de ontdekking van) zijn geaardheid nooit ook maar als enigszins problematisch ervoer en in dit kader nergens gewag maakte van gevoelens van twijfel of angst, hetgeen uiterst merkwaardig is gelet op de taboesfeer rond homoseksualiteit in zijn land en religie.

Nog daargelaten dat de start van verzoekers relatie met F., niet geloofwaardig is nu het niet aannemelijk is gelet op de reeds hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van de verklaring dat hij zonder nadenken een relatie met deze persoon zou zijn aangegaan, legde verzoeker omtrent F. een aantal vage verklaringen af die de geloofwaardigheid van de beweerde relatie met deze persoon op de helling plaatsen. Zo wist hij, blijkens de in de bestreden beslissing weergegeven verklaringen, niet of diens familie al dan niet op de hoogte was van zijn geaardheid, kon hij niet preciseren of F. voor hem relaties had met andere mannen en wist hij niet of F. andere homoseksuele vrienden had. Dat zij het over zulke essentiële gegevens met elkaar niet zouden hebben gehad, is niet aannemelijk.

Daarenboven legde verzoeker omtrent zijn ontsnapping uiterst vage verklaringen af. Uit de verklaringen die ter zake met reden worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt dat hij in het geheel niet bleek te weten hoe F. hem zou hebben vrij gekregen, dat hij niet wist in welk huis hij werd ondergebracht na zijn ontsnapping of aan wie dit huis toebehoorde en dat hij niet wist of hij al dan niet bij de familie van F. verbleef. Dat verzoeker zich, ondanks dat zijn vriend F. hem hielp ontsnappen en ondanks dat zij vervolgens samen Ghana zouden hebben verlaten en naar België reisden, niet zou hebben geïnformeerd over zijn vrijlating en ontsnapping en dienaangaande niet op de hoogte zou zijn, is geenszins geloofwaardig.

Het voormelde klemmt nog des te meer daar hij blijkens zijn gezegden tijdens het gehoor bij het CGVS, zoals aangehaald in de bestreden motivering, na aankomst in België geen contact meer had met F., niet wist waar deze persoon was en niet kon aangeven wat er met hem gebeurde. Indien verzoeker en F. in Ghana daadwerkelijk een verboden homoseksuele relatie hadden, verzoeker ingevolge de gezamenlijke betrapting werd gearresteerd, verzoeker met de hulp van F. ontsnapte en verzoeker en F. samen naar België reisden, kon worden verwacht dat zij na hun aankomst in België minstens nog enig contact zouden hebben onderhouden. Dit is echter blijkbaar hoegenaamd niet het geval.

Verzoeker betwist verder niet dat hij foutieve verklaringen aflegde over de straf die hij riskeerde in zijn land van herkomst en tracht zijn foutieve verklaringen ter zake ten onrechte te vergoelijken. De vergelijking met *“de gemiddelde burger”* is in deze immers niet dienstig nu redelijkerwijze mag worden verwacht dat een asielzoeker die beweert in een land waar dit strafbaar is een verboden homoseksuele relatie te hebben gehad, die ingevolge deze relatie zou zijn gearresteerd en gedetineerd, die bovendien voor de rechtbank diende te verschijnen en die uit de cel en aan deze gerechtelijke vervolging zou zijn ontsnapt en ingevolge dit alles zou zijn gevlucht, kennis zou hebben over de straffen die hem boven het hoofd hingen en waaraan hij zich zou hebben onttrokken.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing, dat hij enerzijds beweerde in België een aantal homoseksuele relaties te hebben gehad doch dat hij anderzijds, wanneer werd gevraagd om meer informatie te geven inzake één van de personen met wie hij zulke relatie zou hebben gehad, uiterst vage verklaringen aflegde, niet verder kwam dan te stellen dat deze persoon blank en mager was en niet in staat bleek aan te geven waar deze persoon woonde, hoe oud deze was of wat voor werk hij deed.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde geaardheid, noch aan zijn vermeende problemen en vervolging.

Derhalve is zijn verwijzing naar de algemene situatie voor homoseksuelen in Ghana *in casu* in het geheel niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Gelet op de *sub* 2.2.7. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerde geaardheid en asielrelaas, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS